

Publicerad 2015-09-14 15:19 av DominiQueen

Längtan efter Sanning, längtan efter Kärleken, erörandet av livskraft i en sorg...

LILLA FISK

- Gud? Var är Du?

- Här! I Dig!

- Kan Du tala lite tydligare är Du snäll. Jag var nära att boka och betala ett medium, men inser plågsamt det tar mig bort från kärnan där DU ÄR.

- Så här sitter jag i en slags acceptans i sorgen, tillit trots provningen, har gråtit på bussen, på restaurangen, på gatan, på bron på parkbänken och jag flyr inte, förnekar inte, jag låter ömsom smärta som tacksamhet över alla insikter och nya känslor få vara. Kanske läker de ut? Kanske blir det bra? Jag vill inte tro att sorgen är min evige följeslagare. Jag är inget offer, jag är stark i mina känslor.

Jag är i det fruktade tillståndet nu.

- GUD, Nu vill jag bara ge upp allt och lämna över min själ i TILLIT.

Så har det inte alltid varit.

Jag flydde förr. Tröstade mig.

Dövade mig på olika sätt.

Eccesser.

Är vi i stunder av obalans är det lätt och bekvämt att ge upp sin egna vilja eller tvärtom...

Nu mobiliseras viljor enskilt och det är nytt.

Ett vaccum ett undantagstillstånd som en gulfisk i en rund skål som försöker hitta riktningen hem, övervakad av många älskade ögon som ler och säger:

- DU ÄR HEMMA, LILLA FISK!

Okay..... Kanske är det havet vi söker, och inte hem? Vad finns i djupen?

Om jag gråter lite till så sjunker jag och kanske får se?

- Gud? Å Du där? I djupet.

- Jag tror på Dig. Jag tror på Kärleken.

Hoppets ankare får bottna HÄR.

© DominiQue

Lånad bild, konstnär okänd.

Tack.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren DominiQueen med Poeter.se id #52150 innehar upphovsrätten